

[Socialministeren.]

Indflydelse paa Arbejdsløsheden vil Vedtagelsen af Love som disse ikke have. Det er klart, at det, det kommer an paa, er i videst muligt Omfang at faa sat Erhvervslevet i Gang. Men jeg siger, og det støttes af Udviklingen ude omkring i Verden samt af den tekniske Udvikling og Rationalisering, der foregaar, at uanset om man faar hele Erhvervslevet i Gang, er vi inde i en Udvikling, der truer Ungdommen med Arbejdsløshed i en vis Udstrækning, hvorfor det er nødvendigt at anvende alle mulige Midler, ogsaa disse Midler, for at faa saa mange arbejdsløse beskæftiget som muligt.

Derfor forstaaer jeg ikke, at man paa noget som helst Punkt stiller sig afvisende, og navnlig ikke, at man gør det med den Art Begrundelser, som har været nævnt: Hensynet til Arbejdsgiverforeningen eller partipolitiske Argumenter. Der var intet i min Tale, da jeg første Gang havde Ordet, der berettigede den ærede konservative Ordfører til om disse alvorlige Spørgsmaal at fremsætte en Række personlige, uartige Bemærkninger mod Regeringen eller undertegnede. Intet som helst. Det drejer sig ikke om at tilfredsstille Regeringen eller Socialministeren; det drejer sig om at finde en Ordning, hvorigennem vi kan faa Arbejdsløsheden nedsat, og det skulde og kunde man forhandle om paa et rent sagligt Grundlag uden noget som helst Hensyn til partipolitiske Betragtninger, hvis man da har alvorlig Interesse for det Spørgsmaal, der ligger til Grund for det.

Den ærede Ordfører for de Konservative vilde fraraade mig at nedsætte en Kommission, idet han — det skulde vist være en Vittighed — gik ud fra, at hvis man i denne Kommission blev enig om noget, vilde Forslaget ikke blive fremsat. Jeg skal garantere den ærede Ordfører for, at hvis Kommissionen bliver enig om disse Forslag eller om Forslag til Indskrænkning af Arbejdstiden, skal de nok blive fremsat. For der er intet, der ønskes i højere Grad af den nuværende Socialminister. Jeg kunde fristes til at overveje at nedsætte denne Kommission for at knytte Medlemmer af Venstre og Det konservative Folkeparti lidt nærmere til Ansvar, end de hidtil har været med Hensyn til disse Spørgsmaal, som de bare afviser.

Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti kom ogsaa med en lovlige flot Bemærkning om, at det lod ham nogenlunde kold — han er jo i Forvejen ikke meget varmblodig, saa det siger maaske ikke saa meget —, hvad man beskæf-

tigede sig med i Genève. Er det ikke lidt for overlegent? Jeg kunde forstaa, hvis det lod Genève nogenlunde kold, hvad det ærede Medlem beskæftigede sig med, men det omvendte er lidt for overlegent. Det er dog i hvert Fald et Faktum, at det ikke alene er Arbejdsgiver- og Arbejderrepræsentanter, men det er praktisk talt samtlige Regeringers Repræsentanter, der gør deres yderste for at naa til en Ordning paa dette Omraade med Nedsættelse af Arbejdstiden, ud fra den Viden, at som Udviklingen foregaar overalt i den civiliserede Verden, kan det ikke blive ved at gaa. Det vil før eller senere føre til Kaos, foruden at det naturligvis fører til en Styrkelse af de mest fanatiske og yderliggaaende Partier. Det er ganske naturligt. Jeg sagde før, at det er klart, at de unge, der ser alle Udveje spærrede, bliver desperate. Det vilde vi andre ogsaa blive.

Naar man hører disse evige og evindelige Forhandlinger, hvor man kun stabler Vanskeligheder op og tilsyneladende ikke gør et positivt Arbejde for at opnaa noget Resultat, saa er det ikke underligt, at man Verden over siger: nu maa vi se at naa til et Resultat, og saa prøver man i Genève. Jeg beklager, at man ikke naaede igennem i Genève, at man henviste Sagen til anden Behandling, altsaa udskød den et Aar; men det kan ikke berettigede mig til at sove det Aar, og det kan heller ikke berettigede den danske Rigsdag til, naar der foreligger Forslag, ikke at forsøge paa at komme frem ad en eller anden Vej.

Det ærede konservative Medlem, der ud fra sin parlamentariske Praksis troede, at Kohandel var et parlamentarisk Udtryk, kom med den fuldkomne fejlagtige Bemærkning, at jeg i Udvalget havde kvitteret Loven om Tilskud til Merbeskæftigelse. Jeg har ikke kvitteret nogen af disse Love. Jeg ved ikke af, at det har foreligget. Det var jo muligt, hvis der kom en Overenskomst, at man var nødt til at nøjes med mindre, end man havde ønsket — det sker jo saa tit —, men personlig vilde jeg meget nødig kvittere denne Lov. Det forekommer mig, at der maa kunne gøres Forsøg, hvorved der i hvert Fald vilde blive Tale om Beskæftigelse af en hel Del arbejdsløse. Jeg maa sige, at jeg er meget utilfreds med den ærede konservative Ordfører i denne Sag og i disse Spørgsmaal, saa utilfreds, at jeg næsten er lige ved at savne det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen.

Til den ærede kommunistiske Ordfører vil jeg sige, at jeg har ikke sagt, at 40 Timers Arbejdsugens Indførelse uden